आपदि येनापकृतं येन च हसितं दशासु विषमासु ।
अपकृत्य तयोरुभयोः पुनरपि ज्ञातं नरं मन्ये ॥१७॥

इत्येवं बहु चिन्तयन् स विले प्रविशन्तं प्रियदर्शनाभिधं कृष्णसर्पमपश्यत् । तं दृष्ट्वा भूयो ऽप्यचिन्तयत् । एनं कृष्णसर्पं तत्र कूपे नीत्वा
५ सकलदायादानामुच्छेदं करिष्यामि । उक्तं च यतः ।

शत्रुणा योजयेच्छत्रुं बलिना बलवत्तरं ।
स्वकार्याय यतो न स्यात् काचित् पीडात्र तत्क्षये ॥१८॥

तथा च । शत्रुमुन्मूलयेत् प्राज्ञस्तीक्ष्णं तीक्ष्णेन शत्रुणा ।
व्यथाकरं सुखार्थाय कण्टकेनैव कण्टकं ॥१९॥

१० एवं स विभाव्य विलद्वारं गत्वा तमाहूतवान् । एह्येहि प्रियदर्शन एहीति । तच्छ्रुत्वा सर्पश्चिन्तयामास । य एष मामाह्वयते स स्वज्ञातीयो न भवति । यतो नैषा सर्पिणी । अन्येन केनापि सह मर्त्यलोके मम सन्धानं नास्ति । तदत्रैव दुर्गे स्थितस्तावद्वेद्मि को ऽयं भविष्यति । उक्तं च यतः ।

१५ यस्य न ज्ञायते शीलं न कुलं न च संश्रयः ।
न तेन सङ्गतिं कुर्यादित्युवाच बृहस्पतिः ॥२०॥

कदाचित् को ऽपि मन्त्रवाग्यौषधचतुरो वा मामाहूय बन्धने क्षिपति । अथवा कश्चित्पुरुषो वैरमाश्रित्य कस्यचिद्विपक्षस्यार्थे मामाह्वयति । प्राह च । भोः को भवान् । स आह । अहं गङ्गदत्तो नाम मण्डू
२० काधिपतिस्त्वत्सकाशे मैत्र्यार्थमभ्यागतः । तच्छ्रुत्वा सर्प आह । भो अश्रद्धेयमेतत् । तृणानां वह्निना सह मैत्रीसङ्गमः क्व । उक्तं च ।

यो यस्य ज्ञायते बध्यः स स्वप्ने ऽपि कथञ्चन ।
न तत्समीपमभ्येति तत् किमेवं प्रजल्पसि ॥२१॥

गङ्गदत्त आह । भो सत्यमेतत् । स्वभाववैरी त्वमस्माकं । परं परिभ
२५ वादहं त्वत्सकाशं प्राप्तः । उक्तं च ।